

RNDr. Čestmír Hofhanzl, bývalý senátor, bývalý pracovník Správy NP Šumava

ŠUMAVSKÝ NÁRODNÍ PARK – DVACET LET POSTKOMUNISTICKÉ OCHRANY PŘÍRODY (info 2010)

To, co se odehrálo v „posametové“ době na politické a společenské scéně během „transformace“, dodnes pokračuje. Mohlo se to stát jen ve společenství, které lež přijalo jako bytostnou součást své kultury. „Pravda a láska“ bez potrestání zla a bez vyrovnání se zločiny minulosti na společenské a politické scéně nad „lži a nenávisť“ neuvítězila. Naopak jistila vítězství zločinu a korupce. I „posametové“ ideje ochrany přírody a „přírodních procesů“ vedly k přímému opaku. **Na Šumavě dochází k postupné devastaci celého území, které bylo vyhlášeno národním parkem.** Co je však horší, správy území i řízení celého rezortu ochrany přírody se po dvaceti letech „sametové demokracie“ nyní ujímají lidé, jejichž jedinou ideou je „trhnout si“ pro sebe a „řídící orgány“ vše, co si momentálně zamanou.

Prvních osm let postkomunismu jsem byl poslancem a členem sněmovního Výboru pro životní prostředí. Měl jsem příležitost pozorovat, co se na vrcholné úrovni kolem ochrany přírody dělo, jakou roli kdo hrál i jaké bylo pozadí těchto „her a tanců“. Na samém počátku byly v oborech, jejichž označení začínalo na „eko“ (ať už to bylo v ekonomii či v ekologii), všude v popředí záukolované kádry Státní bezpečnosti. Patřil sem jak první český ministr životního prostředí Bedřich Moldan tak i první ředitel Šumavského národního parku Jiří Kec. „Porevoluční“ Strana Zelených byla profizívaná celá. Na počátku devadesátých let se podařilo **zásluhou ministra Ivana Dejmala a skupiny mladých právníků, které na ministerstvu shromáždil, připravit slušnou legislativu pro životní prostředí.** Sněmovnou zákony prošly. Složení Výboru pro životní prostředí bylo reformě nakloněno. „Řídící orgány“ transformace měly v té době jiné starosti s udržením a upevněním moci a většinu poslanců České národní rady legislativa životního prostředí nezajímala.

Národní park Šumava byl vyhlášen 15. března 1991 usnesením Pithartovy vlády. Příslušný zákon by v té době už asi Sněmovnou neprošel. Toto vyhlášení příhraniční jádrové části Šumavy národním parkem - území původně osídlené převážně německým obyvatelstvem, pokryté lesy a padesát let téměř liduprázdné - bylo strategickým počinem. Akt vyhlášení chráněným územím na určitý čas zabránil tomu, co se odehrálo v postkomunistické době na území celého státu. Bylo tak zabráněno rozkradení území a jeho zdrojů a převedení strategicky významných částí a lukrativních míst do vlastnictví těch, kdo byli půl století pány Šumavy a jejích hvozdů. Území patřilo 50 let elitě komunistického režimu vojsku pohraniční stráže. Jeho náčelníci zde doslova rozhodovali o životě a smrti. Jenom nenapravitelný hlupák může ještě dnes pochybovat o tom, že na Šumavě na tyto lidi byla a doposud je navázána dnešní elita postkomunistických dědiců totalitního komunismu.

Statut národního parku mohl dát v době změny systému, v době, kdy se zakládají nové kariéry a dělají majetky, tomuto území čas. Mohl území Šumavy skutečně ochránit, udělat něco pro přírodu. To, co následovalo v dvou desetiletích od roku 1991 do letošního roku 2010, ukázalo neuvěřitelnou zhůvěřilost, v lepším případě hloupost na straně „milovníků přírodních procesů“. Dvacet let sporů o „přírodní procesy“ bylo uměle vyvolanou dávkovanou mocenskou hajzlovinou. Kdybychom byli kulturou věřící v Boží oko, musely by obě strany sporu mít strach z Božího soudu a z Božího trestu. Byl jsem u vyhlášení Národního parku Šumava. Celá devadesátá léta jsem dění okolo národního parku sledoval. Na konci devadesátých let jsem byl v Národním parku zaměstnán. V průběhu času jsem reprezentanty a aktivisty obou stran konfliktu o „čistotu přírodních procesů“ pozoroval. Nenažrané pohrobky mocenského komunismu i jejich protivníky bojující za ideály. U těch prvních jsem věděl, co od nich můžu čekat. Ti druzí a z nich ti nejvíce viditelní, lhali a sloužili něčemu jinému, než hlásali.

Nebylo náhodou, že náměstkem prvního ředitele Národního parku Jiřího Kece, důvěrníka Státní bezpečnosti, byl František Krejčí. Jiří Kec zde sloužil pouze jako bílý kůň. Zaúkolování Františka Krejčího se ukázalo tehdy, když předložil Jiřímu Kecovi k podpisu smlouvu o převodu všech činností Národního parku na soukromou společnost Parkservis. Vlastníkem této společnosti byl

Krejčího tchán. K podpisu smlouvy nedošlo jen díky indiskreci, kterou se o tom dozvěděl tehdejší ministr životního prostředí, do celé věci nezasvěcený, František Benda. Ministr ředitele Národního parku Jiřího Kece i jeho náměstka Krejčího okamžitě odvolal. O zaúkolování a spolehlivosti ochránce přírodních procesů Františka Krejčího svědčí celá jeho další kariéra i skutečnost, že se ředitelem Národního parku Šumava nakonec stal. Nezapomenu, jak se po vyhlášení národního parku s bezzásadovým režimem s potěšením usmívali autoři „tržní“ reformy hospodaření ve státních lesích Zdeněk Domes, Jan Mičánek a Jiří Oliva. Dobře věděli, že tím byl vykonán první krok k navracení území parku zpět do jejich pazourů. Jako profesní lesníci znali skutečnou příčinu odumírání lesů v Krušných horách, v Jizerských horách, v Krkonoších i v Beskydech. Imisemi zeslabené porosty zde sežral kůrovec a šlendrián. Třicet let se však veřejně neřeklo, jak to skutečně bylo. Tito „reformátoři“ věděli, že totéž se odehraje i na Šumavě. Jen se tomu musí trochu pomoci.

Všechny mediální kampaně o ochraně Šumavy a „čistotě přírodních procesů“ byly připravené a sehrané. Nedá se zapomenout na shromáždění lesníků svolaném reformátory hospodaření ve státních lesích v roce 1992 na ministerstvo zemědělství, kde lesnickou veřejnost seznámili se svým způsobem reformy. Nezapomenu na úvodní „estetickou“ přednášku zeleného lesního guru Igora Míchala o lesních ekosystémech. Lesníkům zde byl direktivně předložen nový „reformní“ způsob drancování lesa. Zelený estetik Igor Míchal zakrýval krasoslovně tu profesní lumpárnu vědeckým pojmoslovím o něčem zcela jiném. V roce 1999, v den, kdy bylo úplné zatmění slunce, jsem provázal po Trojmezí spolu s Ing. Zatloukalem v té atmosféře polotmy Igora Míchala, Jaromíra Bláhu a docenta Krahulce. Měli jsme těmto milovníkům přírody a jejich procesů ukázat rozsah napadení vrcholových smrčín lýkožroutem smrkovým. Zastavili jsme se u torza kmene odkorněného horského smrku, jehož život ukončil lýkožrout. Řekl jsem u tohoto zázraku přírody, kmene u báze téměř dva metry v průměru a jen asi pět metrů vysokého, kužele krásného horského stromu starého jistě dvě stě let: „Kdybyste skutečně chtěli pro přírodu něco udělat, ten strom by měl být snesen dolů a postaven na náměstí ve Vimperku. Desítky let by přesvědčoval lidi o kráse a zázracích, které příroda umí a o tom jak se k ní lidé mají chovat.“ Provázal jsem po parku i Vladimíra Justa. Nad Prameny Vltavy u bavorské hranice se rozčiloval u zbytků ohniště, které zde zůstalo po dřevorubcích, se dvěma ožehnutými stromky. Sto metrů od tohoto místa byla hranice a za ní na bavorské straně již jen suchá torza. Vůbec ho nezajímalo, když jsme mu říkali, že zelený les na naší straně již nebude existovat, nebude-li se zasahovat. Stejný osud potká i nejstarší a nejzachovalejší porosty kolem pramenů Vltavy a Černou horu. Ožil a začal pokřikovat až u třicet let starých kolejí po traktoru na kraji lesa. Na další trase, kde hranice první zóny vedla po lesní cestě, byla v jednom místě velká louže, kterou traktory objížděly ze strany první zóny. V obloučku byly dva pařezy. Začal křičet, že stromy byly v první zóně. Po dalších asi dvou metrech ležel na zemi zteřelý toaletní papír, jak tam někdo vykonal svou potřebu. Produkt metabolismu tvora, který sem nepatřil, pod ním však už nebyl. Zavolaal jsem pana Justa a otázel se ho: „Pane doktore, bylo pod tím papírem hovno?“ U tohoto praktického dotazu na místě, kde produkt člověčího metabolismu mohl zasahovat do přírodních procesů, po pravdě řekl: „Ano, bylo tam hovno.“ Vladimír Just věděl, co se na Šumavě děje a o co tam jde. Jednal a psal však jinak. Když to bylo zapotřebí, tak lhal. Proč toto všechno dělal, nechť si každý vyloží podle svého naturelu.

V roce 1999 byl v zákoně o převodech a prodeji státní půdy úmyslně uchystaný „tunel“. U paragrafu týkajícího se území národních parků byl odkaz na zákon o ochraně přírody, kde chyběla kategorie „zvláštní pozemky“. V Národním parku Šumava činila tato kategorie pozemků asi jedenáct tisíc hektarů. Přišel jsem na to a podařilo se mi to dostat do médií. Couvli, ale díky lidoveckému poslanci Ambrozkovi, předsedovi Svazu ochránců přírody a pozdějšímu ministru životního prostředí, se v Poslanecké sněmovně podařilo odhlasovat pozměňovací návrh, kterým část pozemků z Národního parku vytrhli. Také v následujícím návrhu novely zákona o majetku obcí byl obsažen další pokus o vyčlenění území z Národního parku. Původní lesní majetek města Kašperské hory sahal od bavorské hranice napříč územím Národního parku a dělil jeho území na dvě části. V Kašperských Horách měl v té době bývalý reformátor lesního hospodářství Jan Mičánek koupenu pilu. V té době žádné noviny neuveřejnily text, ve kterém jsem napsal, o co v tomto

případě jde. Jistě není bez zajímavosti, že nejaktivnějšími poslanci při prosazování této novely byl bývalý agent vojenské kontrarozvědky Evžen Snítily (ČSSD). A také místopředseda Výboru pro veřejnou správu, regionální rozvoj a životní prostředí, také bývalý předseda Svazu měst a obcí Tom Zajíček (ODS). Tento dnešní poradce premiéra Petra Nečase byl tehdy také jedním ze dvou hlavních tvůrců postkomunistické reformy národních výborů, nazývané záměrně nepřesně reformou veřejné správy. Bojovníci za „čistotu přírodních procesů“ v daném případě žádnou ochrannou aktivitu pro území národního parku neprojevili.

Šéf mladých ochránců přírody v devadesátých letech Jakub Patočka dostal ve druhé polovině tohoto období „trafiku“. Stal se šéfredaktorem Literárních novin, kde zveřejňoval dlouhé články o zvěrstvech, která soustavně páchá Správa Národního parku Šumava. Texty, ve kterých jsem reagoval zejména na články Vladimíra Justa, nezveřejnil. Když jsem se Jakuba Patočky přímo zeptal proč, odpověděl: „Váš text nezveřejním, protože s ním nesouhlasím.“

Jak jsem již uvedl, **všechny mediální kampaně k Šumavskému národnímu parku byly po celé dvacetiletí dobře připravené a dávkované podle potřeby.** Korektní a zasvěcený text neměl žádnou naději na zveřejnění v žádném médiu s celostátní působností. Provázel jsem v roce 1999 po národním parku jednoho novináře z Mf DNES a ukazoval jsem mu, o co jde. Ptal jsem se ho při té příležitosti: „Proč píšete věci tak, jak je píšete, vždyť přece víte, že to není pravda.“ Odpověděl mi: „Co mám dělat, nic jiného neumím.“

Akce přivazování se ekologických aktivistů ke stromům v roce 1999 v oblasti Plešného jezera a Trojmezí je klasickým příkladem organizace a pozadí zločinu boje za „ochranu čistoty přírodních procesů“. Původní kůrovcové ložisko bylo na západ od Trojmezí již od osmdesátých let. Odtud šíření lýkožrouta pokračovalo. Po vyhlášení sahala hranice národního parku až za Smrčinu. Předpolí této části území národního parku tvořilo území chráněné krajinné oblasti na jižním břehu Lipenské nádrže. Na samém počátku devadesátých let získaly velké pozemky v tomto předpolí národního parku do pronájmu realitní kanceláře. Za účelem zemědělské činnosti - pastvy dobytka. Existence národního parku v tomto území bránila zhodnocení těchto pozemků. Zrušení parku by znamenalo mnohonásobení ceny těchto pozemků. To byl skutečný motiv boje za „čistotu přírodních procesů“, v tom spočívala vnitřní podstata ideálů ekologů. Jezdil jsem v ten čas téměř každý večer na Plešné jezero. Snažil jsem se ochráncům přírody vysvětlit, o čem je hra. Říkal jsem jim, ať si na internetu v obchodním rejstříku vyhledají, kdo a jaké firmy na území mezi Lipnem a parkem pasou dobytek. Říkal jsem jim rovnou, že dělají špinavou práci pro něco jiného a pro někoho jiného. Oni dnes nemohou říkat, že nevěděli.

Dnes je okolí Plešného jezera i Trojmezí kůrovcem asanováno. **Přírodní proces proběhl do svého přirozeného konce. Napomohl tomu špinavý lidský záměr. Více než stoleté porosty mohly ještě padesát a více let vyprávět poutníkovi o kráse a jedinečnosti přírody. Pod jejich ochranou se mohl obnovovat nový les. Všichni, kteří v této nečisté hře aktivně účinkovali, ať už si byli vědomi, o co skutečně jde, či jen věřící ekologové, nesou vinu za zkázu krásného koutu přírody.** Nechci počítat miliardy, které to na Šumavě v tomto případě stálo. V budoucnu, až různé aktéry boje za „ochranu čistoty přírodních procesů“ překryje čas mlhou zapomnění, **nemělo by se zapomenout na Jaromíra Bláhu z Hnutí Duha.** Mocenská rošáda o ovládnutí území Národního parku Šumava udělala z nenápadného a ničím nevynikajícího absolventa veterinárního lékařství mediální postavu bojovníka za „čistotu přírodních procesů“. Herostratés podpálil Artemidin chrám v Efezu a vstoupil do dějin. Podobně **Jaromír Bláha posloužil také k rozdmýchání a udržování kůrovcového „požáru“ na Šumavě. K tomuto účelu se skvěle hodil, protože si ani nebyl schopen uvědomit, co dělá. Větší vinu však nesou přírodovědci - profesori Jihočeské univerzity, kteří si nechtěli poškodit kariéru. Vezli se proto na módním trendu „čistoty přírodních procesů“.** Přestože znali cyklus a fungování lýkožrouta smrkového v ekosystému smrkového lesa a museli tak vědět, jaké budou důsledky. Nepochybně chápali i pozadí politického sporu: rvačku o kořist. Vědecká pravda musela jít přesto (nebo právě proto?) stranou.

Léta se u nás také hlásala polopravda, že Správa národního parku Bayerischer Wald na druhé straně

státní hranice vždy dávala šanci přírodě a nezasahovala proti lýkožroutovi. Tento národní park je nejstarší v Německu, byl zřízen v roce 1970. Původní kůrovcové ložisko zde na bavorské straně Šumavy vzniklo po polomech na počátku osmdesátých let. Dne 14. října 1983 rozhodl Hans Eisenmann, bavorský ministr pro zemědělství, tehdy odpovědný za národní parky, ponechat polomy z tohoto roku v centrální části parku nezpracované. Podle jeho slov měl v národním parku vzniknout „*prales pro naše děti a děti našich dětí*“. Za autora tohoto rozhodnutí se však považuje Hans Biebelriether, ředitel národního parku Bayerischer Wald v letech 1979 - 1998. Rozhodnutí ministra Hanse Eisenmanna po vichřici z roku 1983 se opíralo o bavorský zákon o ochraně přírody z roku 1973, podle nějž národní park neslouží žádným hospodářským cílům. Tato formulace byla pro správu národního parku záštitou pro postupné ukončení hospodářského využívání dřeva. Toto využívání dřeva ovšem umožňovala zakládací listina Národního parku z roku 1970. Dvacet let po založení parku v červenci 1992 schválila bavorská vláda jako nejvyšší cíl ochrany národního parku toto: „*Zajistit působení přírodních sil a nerušenou dynamiku přírodních společenstev*“. V pozadí tohoto rozhodnutí byla klesající poptávkou po surovém dřevě. Vláda také moderovala přizpůsobení se obyvatel měnícímu se obrazu lesa. Šlo o politické rozhodnutí poté, co byl v důsledku velikých polomů v lesích soukromých vlastníků na německých trzích přebytek dřeva. Bavorská vláda, aby ochránila soukromé vlastníky lesů před poklesem ceny dřeva, dala sežrat smrkové lesy v národním parku kůrovci, aby dřevo z tohoto státního lesa nešlo na trh. V bavorském národním parku bylo smrkových monokultur jen asi tři tisíce hektarů, na české straně přes třicet tisíc. Všude v okrajovém ochranném pásmu širokém 500 až 1000 metrů kolem odepšaného území „starého“ parku se však na německé straně od roku 1997 důsledně a nekompromisně zasahovalo. Národní park Bayerischer Wald byl v tomto roce rozšířen podle české hranice ve směru k Železné Rudě, přičemž jeho celková rozloha se více než zdvojnásobila. V této nové části se má postupovat proti kůrovci stejně jako v ochranné zóně prvé části parku. Původně stanovený časový horizont 2017 byl prodloužen do roku 2025. Téměř dvacet let bylo kůrovcové ložisko na bavorské straně Šumavy zdrojem šíření lýkožrouta na českou stranu, kde byl kůrovec použit v politickém boji o území Šumavy. **Němcům zkáza na české straně Šumavy tehdy politicky příliš nevadila.** Vyhlášení národního parku zablokovalo možnost původním vlastníkům, kterými byli do roku 1945 téměř sto procentně Němci, domáhat se na českém státu vrácení svého pozemkového majetku. Zajděte si na Knížecí pláň, na starých stromech v místech původních usedlostí najdete cedulky, kdo na tom místě do roku 1945 žil a má své pozemkové vlastnictví zapsáno na katastrálním úřadu ve Vimperku. O prvním řediteli Národního parku Šumava Jiřím Kecovi jsem se již zmínil. Druhým ředitelem se stal na přechodnou dobu vedoucí krajského úřadu ochrany přírody v Českých Budějovicích Ing. Miroslav Filip. Po devíti měsících z funkce odstoupil a uvolnil místo pro Ivana Žlábka, lesníka, lesního taxátora, v té době pracovníka ministerstva životního prostředí. Ivan Žlábek se vedení národního parku ujal odpovědně, do správy parku zavedl pořádek a organizaci. Přijal funkci jako úřad, ve kterém má plnit politické i odborné zadání. Nebyl však homo politicus s představou odborné vize, kterou chce parku vtisknout, i s vymezením hranice, za kterou už neustoupí. Této jeho slabiny využila protistrana. Nátlakovými akcemi ekologů přes média se jej snažili diskreditovat a nutit k ústupkům. Ivan dělal kompromisy, o kterých věděl, že jsou špatné. Každý takovýto kompromis protistrana bezprostředně používala k rozehrávání dalších her o špatné správě národního parku. Nakonec ho utýrali. Po deseti letech ho ministr Libor Ambrozek odvolal. A Ivan pořád chtěl s „načalstvem“ vyjít.

Následoval taktický mezikrok. Novým ředitelem se stal Alois Pavličko, lovec motýlů, úředník ministerstva životního prostředí. Jeho kvalifikací bylo, že pocházel z Prachatic. A jeho instalatěři věděli, že bude dělat jen to, co oni budou chtít. Myslím, že ani nevěděl, k čemu byl použit.

Doposud poslední ředitel Národního parku Šumava František Krejčí zahájil strmou cestu k této vrcholné funkci v „ochraně přírody“ za ministrování Libora Ambrozka. V mezidobí, poté co jej propustil František Benda, sloužil „řídícím orgánům“. Připravoval a organizoval mediální akce ekologů proti Správě národního parku. Libor Ambrozek jmenoval Františka Krejčího nejdříve ekonomickým náměstkem Fondu životního prostředí a posléze ředitelem tohoto Fondu. Krejčí tak

dostal „pod palec“ hlavní zdroj peněz na akce spojené s ekologickými projekty. Libor Ambrozek byl z „porevolučních“ ministrů životního prostředí nejvíce po vůli a byl „nejpoužitelnější“. Po dobu jeho šéfování Svazu ochránců přírody byl hlavním sponzorem tohoto spolku státní podnik Lesy České republiky.

S Františkem Krejčím na místě ředitele Národního parku Šumava a jmenováním místopředsedy Občanské demokratické strany Pavla Drobila do funkce ministra životního prostředí se uzavírá proces normalizace v území vyhlášeném před dvaceti lety národním parkem. Pavel Drobil - po několika měsících ve funkci - vyhlásil záměr bojovat proti kůrovcové kalamitě, a František Krejčí v této souvislosti rezignoval na svou funkci. Nový ředitel Národního parku má být jmenován k počátku roku 2011. Ministerstvo životního prostředí dostalo za úkol připravit návrh zákona o Národním parku Šumava.

Proč hovořím v souvislosti s poměry v Národním parku Šumava o normalizaci? Když se v roce 1997 schvaloval zákon o státním podniku, pokoušel jsem se prosadit, aby pro státní podnik Lesy ČR existoval speciální zákon s tím, že do dozorčí rady tohoto státního podniku by Poslanecká sněmovna volila dva poslance - jednoho vládního a jednoho opozičního. Chtěl jsem, aby bylo možné dostat se k informacím o „hospodaření“ ve státních lesích. Když jsem vypadl ze Sněmovny, měli „kormidelníci“ již své lidi všude a na všechno. Bylo to za vlády velkého bojovníka proti tunelářům **Miloše Zemana**. Ten je dnes v čele své Strany práv občanů **předním bojovníkem za „záchranu“ Šumavy**.

Mladý právník Pavel Drobil byl jmenován na jaře 2007 tehdejším ministrem zemědělství Petrem Gandalovičem předsedou Dozorčí rady státního podniku Lesy České republiky. Stalo se to potom, co byl za scénou zlomen zatím poslední pokus lesníků o změnu systému hospodaření a prodeje dřeva v tomto státním podniku. Politická reprezentace i média mlčely.

Není proto náhodou, že se právě Pavel Drobil, jenž prokázal svůj talent pro politické krytí „konsolidace“ situace ve státních lesích, stal po volebním vítězství postkomunistické „pravice“ ministrem životního prostředí. Pro bližší porozumění: první varianta reformy lesního hospodářství v roce 1990 měla dát všechny lesy do pronájmu akciovým společnostem na třicet let, nyní po dvaceti letech ministr zemědělství Ivan Fuksa předkládá návrh na přeměnu státního podniku Lesy České Republiky na akciovou společnost a akciemi obchodovatelnými na burze.

Na Šumavě bylo vyhlášením Národního parku Šumava na počátku devadesátých let zabráněno rozkradení území „do správných rukou“. Nevyšel ani tehdejší pokus Františka Krejčího o faktickou privatizaci prostřednictvím privatizace činností. Byla tedy použita nemilosrdná taktika zničení přírodních hodnot území, diskreditace ochrany přírody, rozložení a faktická destrukce Správy národního parku. K naplnění vize „Šumava do správných rukou“ byl použit každý korupčník a každý idiot. Nyní pod starostlivým dohledem a vedením „milovníka přírodních procesů“ Františka Krejčího se na území Národního parku kácí, kam oko pohlédne - lýkožrouta už nikdo nezastaví.

V letošním roce hodlá dnešní „ekologické“ vedení Národního parku vytěžit okolo 600 000 m³ dřeva. Tedy asi 50krát více, než činil objem těžby kůrovcového dřeva v letech 2002 - 2004, tj. v době těsně předtím, než byl odvolán ekologisty tolik kritizovaný ředitel Národního parku lesník Ivan Žlábek. Dnes může být Národní park Šumava po právu označován jako největší dřevařská firma v regionu.

V šumavských obcích se staví monstra pro „bílé koně“ a nobilitu, na Modravě Bakalovo podzemní sídlo a kongresové centrum, v Srní bungalovy za deset milionů, na Borové Ladě obytná čtvrť pro luftáky. Obnovení rozptýleného osídlení, které bylo přirozené a k Šumavě patřilo, se podařilo úspěšně zabránit.

Normalizace - dosažení stavu, kdy nová mocenská garnitura má situaci pevně v rukou - trvala po roce 1968 tři až pět roků. Normalizace po Sametové revoluci se v tomto případě završuje až po dvaceti letech. Nová vládnoucí vrstva navázala na staré otce, je však systematictější a využívá moderních trendů, od počátku si vychovává nové nástupce. Jejich přípravu jsem mohl pozorovat již

na počátku devadesátých let ve Sněmovně. Nepochybuji o tom, že ministr životního prostředí Pavel Drobil je produktem tohoto procesu. Pro blíže nezasvěcené: k problému bude nový ministr hovořit zdánlivě rozumně. Dělat však budou, co uznají pro sebe za vhodné. Média budou mlčet, případně odvádět pozornost jinam. Firma Národního parku zatím na Šumavě zůstane. Za ní již bude vytvářena nová realita. Boží oko není, s ním postupně zahynula i morálka. Proč by to nedělali.